

2. Rezonancia, életerő és a kvantumérintés alapelvei

*Tudatosságunk felszíne alatt a rezgések
felmérhetetlen világa rejlik.*

*A vízfelszín felett rajzó bogarakhoz hasonlóan
gyakran megfedkezünk a látható
felszín alatti hatalmas birodalmakról.*

Rezonancia

A rezonancia egyszerű működésében valóban van valami misztérium és csoda. A galaxisoktól a szubatomi szintekig – beleértve az embert is – mindent ez az erő mozgat.

Ha egy zongora és egy gitár jól fel van hangolva, a gitár G húrja rezegni kezd, amikor a zongorán leütjük a G hangot. A levegő közvetíti a hanghullámot, és akusztikus energiaként viszi át a zongoráról a gitárhúrra. Ugyanígy a felhangolt oszcillátorok – vagyis az azonos frekvencián rezgő dolgok – is könnyen átviszik egymásra az energiájukat. Az említett példában a gitárhúr azért képes felvenni a zongora energiahullámait, mert azonos frekvenciára vannak hangolva. Bármely azonosan hangolt rezgő tárgy képes egymással rezonanciarendszert alkotni. A gitár és a zongora húrja rezonálnak egymással.

Ha régmódi ingaórákat a falnak támasztunk, és az ingákat különböző fázisban indítjuk el, pár napon belül azt tapasztalhatjuk, hogy az ingák összehangolódnak, azonos fázisban és ütemben mozognak. Ebben az esetben a fal elegendő közvetítő ahhoz, hogy az ingák azonos ritmusra találjanak. Ez a jelenség a „bevonódás”, amely lehetővé teszi, hogy két hasonlóan hangolt rendszer összehangolja a mozgását, ritmusuk és fázisaik illeszkedjenek. Erre a jelenségre épít az elektronika is. Két hasonlóan hangolt és hasonló frekvencián rezgő áramkör esetében a lassabb áramkör felzárkózik a gyorsabbhoz. Ebből a két példából is kiderül, hogy az energia átvihető a hasonlóan hangolt egyik rendszerről a másikra.

Mi következik mindebből? Először is az, hogy ha két rendszer különböző frekvencián rezeg, a rezonanciának nevezett mozgatóerő hatására képesek energiát átvinni egymásra. Ha két hasonlóan hangolt rendszer különböző frekvencián rezeg, létezik az energiaátvitelnek egy másik aspektusa, amelyet bevonásnak nevezünk, és amely azt idézi elő, hogy a két rendszer összehangolódik és azonos frekvenciára kerül. A bevonás az a folyamat,

amelynek során a dolgok összehangolják mozgásukat és energiájukat, ritmusuk és a mozgásuk fázisa azonossá válik.

Mindez a biológiai rendszerekre is igaz. Meleg nyári estén a fákon összegyűlő szentjánosbogarak először véletlenszerűen villannak fel. Hamarosan azonban a fényeik összehangolódnak és koordináltan kezdenek világítani. Magam is többször megfigyeltem már, hogy a tücskök vagy békák egy idő után egymáshoz igazodnak a kibocsátott hangokkal. Ezekben az esetekben a természet talán azt látja értelmesnek vagy gazdaságosnak, hogy az egyedeket ritmikus bevonzza. Ennél titokzatosabb az a folyamat, amelynek során az egy háztartásban élő nők menstruációs ciklusai hangolódnak össze a bevonzás által. Tudósok azt figyelték meg, hogy ha kioperált és laboratóriumi életben tartott szíveket egymás közelébe tesznek, bevonzzák egymást, és azonos ritmusban fognak dobogni. Úgy tűnik, ez az összehangolódási folyamat univerzális.

Itzak Bentonnak igaza volt, amikor az 1977-ben megjelent, „A vad inga becserkészése” című lenyűgöző könyvében a következőket írta: „Tekintheünk egy betegségre úgy is, mint valamelyik szerv elhangolódására. Ilyenkor a szervre eredetileg jellemző, erős, megfelelő mintájú és hullámú harmonizáló ritmust közvetítve elérhetjük, hogy újra a megfelelő hangolásban működjön.” Vagyis azt állítja, hogy az energiával gyógyítás működik és hatásos. Magam is így gondolom.

Amikor két valami különböző frekvencián rezeg, a rezonancia és a bevonzás hatására három dolog történhet. Vagy az alacsonyabb frekvenciájú zárkózik fel a magasabb frekvenciájúhoz, vagy a magasabb frekvenciájú hangolódik vissza az alacsonyabb frekvenciájúhoz, vagy félúton találkoznak. A *kvantumérintést* használók azt tanulják meg, hogy légzéssel és meditációs technikákkal nagyon magas szintre emeljék kezük rezgését. Amint kezüket valaki máshoz közelítik, akinek fájdalma van, a páciens teste azonosan hangolt áramkörként rezonálni fog, és összehangolódik a gyógyító kezével. A szeretet olyan univerzális rezgés, amely lehetővé teszi, hogy az emberek gyógyító energiát közvetítsenek egymásnak.

Az „Ezoterikus anatómia: a test, mint tudatosság” című könyvében Bruce Burger ezt írja: „A szimpatikus rezonancia az a tendencia, amelyben két

azonos méretű és ívű hullámforma együtt vibrál, univerzálisan kommunikálva és egymást energetizálva. Így tehát a két azonos hosszúságú és frekvenciájú hullámforma teremtő módon hat egymásra és vonzza be egymást. Ez a kulcsa annak, hogy megérthessük a teremtést összetartó dinamikát és azt az elméletet, amely szerint testünk egy szent hang energiája.”

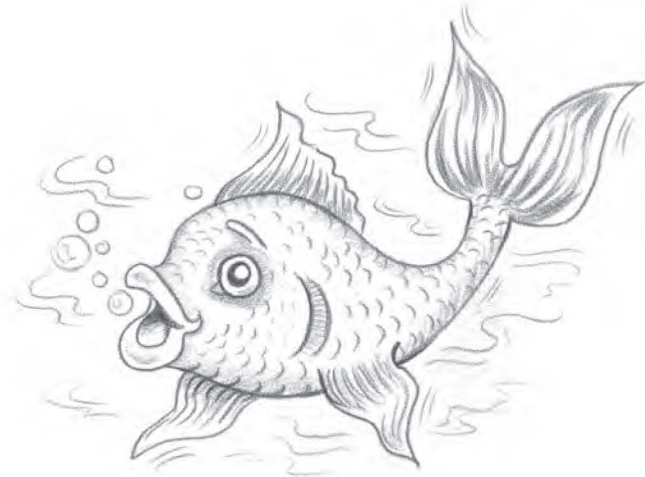
A *kvantumérintés* alkalmazásakor arra törekszünk, hogy a lehető legmagasabb frekvencián tartsuk saját rezgésszintünket, megadva ezzel a domináns frekvenciát. Ily módon a „gyógyító”, vagyis az a személy, akinek a teste gyógyít (aki nem más, mint a páciens), bevonzza és összehangolja a rezgéseket. Egy Lazaris nevű spirituális mester azt mondta: „A nagy gyógyító nem más, mint az a személy, aki nagyon beteg volt, de gyorsan meggyógyult”. Véleményem szerint bárki, aki az állítja, hogy képes másokat gyógyítani, az tudatlan, téved, arrogáns vagy képzelődik. Mindössze annyit tehetünk, hogy rezonáló energiát nyújtunk valakinek, hogy magát gyógyíthassa.

A kezelő nem tesz mást, mint tartja a nagyon erős, harmonizáló energiát, a páciens energiája pedig összehangolódik a rezgésével. Teste a maga veleszületett intelligenciájával arra használja ezt az energiát, amire a gyógyuláshoz szüksége van. A test kifürkészhetetlen intelligenciával gyógyítja magát. A nyugati civilizáció gyakran figyelmen kívül hagyja a test veleszületett gyógyító képességét, pedig az a valódi gyógyító. Testünkben százmilliárd sejt folyamatosan oxigént és táplálékot vesz fel, szén-dioxidot és salakanyagokat választ ki. Eközben folyamatosan szaporodnak és gyógyítják magukat, és percenként ezer és ezer mikroszkopikusan észlelhető változás zajlik. Nem is baj, ha nem követjük tudatosan ezeket a folyamatokat, hiszen számomra sokszor még az is hatalmas kihívást jelent, hogy a kulcsaimat megtaláljam.

A *kvantumérintés*ben alkalmazott légzési és testtudatosító technikák nélkül testünk a páciens testének vibrációs szintjére hangolódik vissza, ami meglehetősen kimerítő élmény. A *kvantumérintés* technikáját alkalmazva azonban testünk képes arra, hogy mindvégig megtartsa természetesen magas frekvenciáját.

Egy nap a gyógyító alatt talán rezonáló orvosokat értünk majd.

Életerő

**„Fogalmam sincs, mi az a víz
– mondta a hal. –
Miért kérded?”**

A testünkben és a körülötte áramló életenergia életünk minden percében eláraszt bennünket. A nyugati civilizáció ugyanúgy tagadja az életerő létezését, ahogyan a halnak sincs fogalma a vízről. A tudományos módszerek szerint ahhoz, hogy valamit létezőnek ismerjünk el, mérhetőnek kell lennie. Mivel a tudósok nem rendelkeznek megfelelően érzékeny eszközökkel az életerő mérésére, tagadják annak létezését. Olyan ez, mintha tagadnánk egy televíziós csatorna létezését azért, amiért készülékünk nem képes fogni azt. Vagy mintha amiatt tagadnánk a szeretet létezését, mert nem tudjuk mérni a hosszát, a súlyát és a mértékét.

Az életerő az az energia, ami megkülönbözteti az élőt a nem élőttől. Az életenergia az élet serkentő áramlata, amelyet a világ számos kultúrája évezredek óta nagyra becsült és használt. A kínaiak „csi”-nek, a japánok „khi”-nek nevezik. Ezek a kultúrák számos másik mellett gyógyító masszázstechnikákban, akupunktúrában és a harcművészetek sok formájában használják és alkalmazzák ezt az energiát. Az indiai jógik pránának hívják, és arra használják, hogy a jóga, a pránajama, a meditációs vagy más gyógyító eljárások alkalmazása során a tudatosság legmagasabb fokát ériék el. A hawaii kahunák „mana”-ként emlegetik, és a kézrátételes gyógyításban, a távgyógyításban és az imádságaikban használják.

Az ironikus az, hogy valójában minden ember minden pillanatban érzékeli az életenergiát. Csak nincsenek tisztában azzal, mi az, amit éreznek. Legtöbbünk számára olyan ez, mint az utcánk háttérzajai. Annyira hozzászoktunk, hogy észre sem vesszük, csak akkor, ha megállunk, és tudatosan figyelünk rá. Néha a legégbekiáltóbb és legnyilvánvalóbb dolgokat nem vesszük észre. Az életerő is ilyen dolog. Az életerő a legtöbb ember számára tudatosság nélkül is könnyen érzékelhető. Csak tudni kell, hogyan figyeljünk rá.

A nyelvben is létezik az életerő vagy prána ösztönös értelmezése. Amikor meghal valaki, és a testét elhagyja a vitalitás és az életerő, azt mondjuk „kilehelte a lelkét” (angolul expired). Amikor pedig csodás kreatív áramlatba kerülünk, akkor „lelkesülünk” (angolul inspired). Az angol ugyanezt a két szót

– inspire és expire – használja a belégzés és a kilégzés elnevezésére, a lélegzés pedig a prána alapvető forrása.

Összegezve: az életerő-energia az élet serkentő áramlata, amely olyan szintű intelligenciával működik, ami mindig is foglalkoztatta az emberi képzeletet. Minden élő dolgot az életerő hat át.

